

V. | Корава е твой жалъкъ!
Живота ти й жалъкъ! | Но ти си народъ малъкъ
Суровъ е твой ликъ! | Си народъ великъ?

И. Вазовъ.

Ранений офицеринъ при Шипка.

Люто раненъ въ клѣто сърдце
Въвъ чуждия далеченъ край
Съ привързани крака, ржцѣ
Изсхвамъ като роса въ май.

Сбогомъ, сбогомъ, сестра млада,
Сбогомъ любовъ на младостта,[?]
Всичко въ менъ смъртъ облада
И азъ отивамъ въ вѣчността.

Чело съ чело съ врагъ се бихъ
Въ рани, кърви цѣлъ облѣнъ,
Ребрата му и азъ прѣбихъ.
Кога се видѣхъ раненъ.

Сбогомъ, сбогомъ и пр.

Далечъ, далечъ младъ азъ паднахъ
Дълбоко въ гърди се ранихъ.
И не подвиженъ тукъ лѣгнахъ,
Съ горски шумки се покрихъ.

Сбогомъ, сбогомъ и пр.

Ужасъ, огънь прѣдъ менъ блѣсна
Очитѣ той ми заслѣни,
Въ сърдцето ми грѣмна, трѣсна
И устнитѣ ми прилѣни.

Сбогомъ, сбогомъ и пр.